

LIBRIS

We know
books

ROBERT MATZEN

Luptătoarea

AUDREY HEPBURN

Traducere din limba engleză
EMILIA IVANCU

Cuprins

Cuvânt-înainte	9
Prefață	11
Reveniri	15
Aripi, rugăciuni și destin	30
Cenușăreasa	35
Cap-pătrat	41
Dieta de război	50
Vizionara	61
Pur și simplu iei o hotărâre	69
Oul cel bun	87
Două lumi	101
Cămile cu panouri solare	112
Momentul revelator	120
Obligată	129
Întoarcerea fetei olandeze	136
Un drum periculos	142
Scutul nevăzut	150
Tunul	156
Aventurierul	167
Pui sau pește?	182
Pauză	191
Moment de cotitură	204
Regăsirea	217

Recrutul	226
Cuceritoarea	234
Această voință de fier	248
Ea este reală	259
Sau-cum-îi-zice	267
Marele T	276
Ținuți împreună de puterea voinței	293
Regina războinică	301
Orașul morții	313
Parteneri	329
Ultima bătălie	335
Epilog	342
Nota autorului	347
Mulțumiri	364
Bibliografie selectivă	367

Reveniri

Kurt Frings i-a spus lui Audrey Hepburn, în anul 1974, că acela era momentul revenirii ei pe marele ecran și că găsisese scenariul potrivit. Revenirea, după ani de absență, ar reprezenta o decizie care ar fi ținut prima pagină a ziarelor într-o lume mereu însetată de știri despre legendara vedetă de cinema care dispăruse din peisaj în anul 1967, după o carieră uimitoare de 24 de ani încununată de succes.

În ciuda faptului că nu era un titan al cinematografului, o actriță care să fi trecut prin toate etapele, de la școala dramatică până la scena propriu-zisă, Audrey câștigase un Oscar pentru cea mai bună actriță chiar cu primul ei film la Hollywood. La fel de neverosimil era și faptul că devenise o rivală a lui Marilyn Monroe în anii 1950, în ciuda lipsei unor sâni mari sau șolduri rotunjite sau a oricăror forme, cu excepția picioarelor frumoase și a unei personalități care a generat articole de primă pagină, deși nu o caracteriza neapărat acel gen de atitudine. A cucerit admirația publicului internațional prin modestia ei, constant exprimându-și regretul că nu e suficient de bună sau suficient de frumoasă sau – Doamne ferește! – destul de atrăgătoare, și apoi s-a retras pentru a petrece aproape un deceniu în tăcere, crescându-și fiii născuți în 1960 și 1970.

Presa nu a înțeles-o niciodată. Reporterii o considerau prea politicoasă sau prea umilă, așa că au suspectat ceva dubios, pentru că în spatele amabilității se afla un zid despre care știau că ascunde

secrete. De multe ori își avertizau colegii: „Nu te lasă niciodată să te apropie prea mult; când încerci, devine de gheață“. Cu cât dezvăluia mai puțin, cu atât oamenii voiau să afle mai mult, chiar și la cinci, șase sau șapte ani de la ultimul ei film, *Așteaptă până se întunecă*. Se plimba prin lume de parcă se afla în mijlocul unui uragan, printre fanii ei uluiți și paparazzi disperați după ultimele știri despre o femeie care nu era deloc interesată să fie subiect de știri.

De când părăsise ecranul, Kurt Frings, de la Agenția Frings din Beverly Hills, a respectat dorința ei de intimitate, pentru că știa foarte bine să nu o supere pe Audrey Hepburn, o femeie încăpățânată și cu o intuiție foarte bună pentru afaceri. Frings știa că orice plan de a o aduce înapoi pe ecrane trebuia să fie foarte bine pus la punct, așa că a așteptat răbdător momentul, până când i-a căzut în mână scenariul potrivit.

Frings era un fost boxer scund și robust, care o reprezentase pe Olivia de Havilland, a cărei carieră văzuse o nouă ascensiune într-o serie de filme de succes de după război, ce includeau premiile Oscar pentru *Destinul doamnei Norris* și *Moștenitoarea*, după o bătălie sângeroasă cu Jack Warner de la Warner Bros. În 1954, Frings a devenit agentul lui Audrey, la îndemnul unei alte cliente ale sale, un alt star în ascensiune, Elizabeth Taylor. Până la finalul deceniului, atât Taylor, cât și Hepburn cereau câte o avere pe film datorită lui Frings, Audrey fiind prima dintre cele două care va reuși să ajungă în vârful topurilor.

– Kurt a devenit un apărător devotat și fanatic al intereselor ei, a spus primul soț al lui Audrey, actorul Mel Ferrer.

În anii 1960, Frings a rămas o figură influentă la Hollywood. Soția lui, Ketti, autoarea romanului *Hold Back the Dawn* și a multe scenarii hollywoodiene, și Kurt au format un cuplu solid pe parcursul celor 25 de ani de căsătorie, care s-a încheiat în 1963. Kurt a continuat să îi ofere lui Audrey proiecte remarcabile de cele mai multe ori, precum *Mic dejun la Tiffany*, *Șarada*, *Cum să furi un milion de dolari*, *Doi la drum*, *Așteaptă până se întunecă*.

Audrey avea încredere în instinctele lui Kurt, așa că, atunci când a sunat-o cu ceea ce el considera a fi un proiect-bombă, singuratică ce se considera a fi un nimeni l-a ascultat pe Frings cum dezvăluia tot felul de detalii fascinante: fostul agent 007, Sean Connery, va juca în rolul principal. Alexander și Ilya Salkind ar fi producătorii; aceștia terminaseră recent *Cei trei muschetari* și apoi *Cei patru muschetari*. Richard Lester va fi regizorul, iar printre proiectele lui de succes se numărau filmele cu Beatles *Noaptea unei zile grele* și *Help!*, iar scenariul fusese scris de James Goldman, ale cărui lucrări anterioare includeau *Leul în iarnă*, cu cealaltă Hepburn, Katharine, și drama somptuoasă și tragică *Nicolae și Alexandra*.

Prin genul de întâmplare fericită care i-a marcat cariera, Audrey știa deja despre scenariul care îl entuziasmase pe Frings; îl citise în urmă cu an, atunci când James Goldman îl lăsase, ca pe un copil abandonat, în pragul camerei ei de la hotelul Plaza din New York.

După cum declarase Goldman, „Mi s-a părut incredibil, dar se pare că domnișoara Hepburn aștepta cuminte și liniștită în apartamentul ei din Roma să o sune cineva și să-i ofere rolul“. În cele din urmă, Columbia Pictures l-a contactat pe Frings, iar acesta a sunat-o pe Audrey – totuși ea a mai avut de așteptat apoi și mai mult ca să se reunească echipa de producție.

Intitulat *Robin și Marian*, filmul spunea povestea unui Robin Hood trecut de prima tinerețe și burtos, care se întoarce în Anglia din cruciade pentru a duce o ultimă bătălie cu șeriful din Nottingham, când se reîntâlnește cu dragostea lui pierdută, Marian, acum călugăriță. Audrey a văzut în rolul lui Marian un trifoi cu patru foi: șansa pentru ea ca, la vârsta de 46 de ani, să poată juca un rol principal într-o poveste de dragoste. „Este nevoie, în filmele de astăzi, de femei mature care să joace roluri de femei mature“, i-a spus ea unui reporter.

Cu toate că avea în mână un scenariu pe care îl aprecia, Audrey, care era și mamă a doi copii, nu a fost de acord să revină pe ecran

până când Richard Lester nu a încuviințat ca filmările să aibă loc vara, în anul 1975, perioadă în care fiul ei de cinci ani, Luca Dotti, se afla în vacanță și se putea distra împreună cu Bărbații veseli¹ în Pamplona, Spania, unde pădurea Sherwood din secolul al 12-lea era reprezentată de șiruri de copaci luxurianți.

Audrey ar fi trebuit să fie mai atentă la trifoiul cu patru foi. Actrița care avusese succes în sistemul cu tradiție îndelungată de la Hollywood și care fusese prezentată ca fiind perfectă și strălucind în lumina reflectoarelor și a blițurilor din cea mai bună perspectivă, a întâlnit „uraganul” Richard în Pamplona, Spania. Cunoscut pentru „nerăbdarea” sa autodeclarată, regizorul Lester aborda filosofia de tipul „aleargă și împușcă!” Utiliza lumina disponibilă, numeroase camere de filmat și păstra prima sau a doua dublă, apoi mergea mai departe!

Când editorialista Liz Smith a vizitat-o pe Audrey pentru un interviu pe platourile de filmare din Spania, în căldura toridă, protagonista care interpreta rolul lui Marian i-a spus: „Lucrurile s-au schimbat de când am făcut ultimul meu film, *Așteaptă până se întunecă!* Astăzi se pare că există progrese tehnice care fac lucrurile mai ușoare și mai distractive. Dick Lester, regizorul nostru, este atât de rapid și de lipsit de ego și dramatism. Este un ca un fulger cu numeroasele lui camere de filmat și dublele unice”.

Era o piruetă specifică lui Audrey Hepburn.

Toate aceste lucruri despre care, în mod neoficial, Audrey se plângea transformau filmările într-un coșmar. O mulțime de camere de filmat peste tot o surprindeau în diverse ipostaze mai mult sau mai puțin bune, dezvăluind toate aspectele. Faptul că Lester era mulțumit cu o dublă sau două reducea conceptul de actorie la o glumă. Pentru Lester, tot ceea ce conta era ca replicile să se spună corect. Și mai catastrofal a

---

¹ Merry Men (în original) – se referă la ceata de hoți la drumul mare care îl însoțea pe Robin Hood. (n.r.)

fost faptul că scenariul care îi plăcuse așa de mult, „copilul“ lăsat la ușa camerei ei, fusese rescris și devenise o poveste mult mai slabă, mai răutăcioasă, despre niște bărbați în vârstă, care-și plângeau de milă și filosofau la nesfârșit, reuniți într-o pădure degradată din Sherwood. Pe deasupra, Marian îl otrăvea pe Robin la final, apoi se sinucidea și ea în același mod. O crimă și un suicid: minunat! Desigur, Luca a avut posibilitatea să se joace cu arcurile și săgețile pe platourile de filmare, dar după această experiență Audrey și-a dat seama că perioada ei de glorie ca actriță în roluri principale luase sfârșit.

Campania publicitară dinaintea lansării filmului *Robin și Marian* s-a concentrat pe revenirea lui Audrey. Un public curios a răspuns în număr semnificativ, dorind să o vadă pe Holly Golightly la vârsta de 46 de ani, dar totuși nu a fost atât de numeros pe cât se așteptau. *Robin și Marian* a fost o afacere bună, ceea ce l-a impulsionat pe Kurt Frings să își petreacă alți doi ani încercând să înțeleagă schimbările în peisajul cinematografic de la Hollywood, mai ales în ceea ce o privea pe clienta lui, care se apropia de vârsta de 50 de ani.

În acest timp, Audrey a refuzat un film african intitulat *Silence Will Speak*, care nu era nici pe placul ei, nici pe cel al lui Frings. Acesta era un proiect de suflet al prietenei ei, Anna Cataldi, care scrisese schița de scenariu și care i-a dus-o personal lui Audrey acasă la ea în Elveția, în 1978, rugând-o să aducă pe ecran povestea lui Karen Blixen. Anna știa că, dacă Audrey ar fi fost asociată cu proiectul, șansele de reușită ar fi crescut, dar Frings îi confirmase și el că povestea era lentă și neinteresantă; astfel că Audrey a renunțat la ceea ce avea să devină – după ce personajul lui Denys Finch Hatton a fost introdus ca interes romantic pentru Karen – filmul *Departee de Africa*.

Și dacă ar fi știut încă din 1978 ce avea să se întâmple cu proiectul Annei, Audrey nu ar fi acceptat, deoarece nu s-ar fi descurcat sub nicio formă să petreacă șase luni în Africa cu un băiețel de opt ani. Iar prioritatea ei erau, desigur, cei doi băieți ai săi: Luca și fratele lui vitreg mai

mare, Sean Ferrer. Cu toate acestea, Audrey a acceptat un alt scenariu trimis de Frings – *Legătură de sânge*, o melodramă internațională cu elemente stângace de thriller, care a și dispărut fără urmă odată cu intrarea în cinematografe în anul 1979. Odată cu filmul care a urmat, în 1981, intitulat *Au răs cu toții* și regizat de Peter Bogdanovich, Audrey a recunoscut, în cele din urmă, că se va retrage de data aceasta.

De la divorțul de Mel Ferrer în 1967, ea i-a făcut munca lui Frings mai dificilă prin faptul că și-a impus propriii ei termeni și plecând de la Hollywood când instinctiv a simțit că trebuie.

„Ea nu era genul de persoană pe care să o influențezi cu ușurință“, a spus Sean. Ea și-a manifestat această tendință spre independență când a refuzat să locuiască în Los Angeles, alegând La Paisible, o fermă din secolul al 18-lea, pe care a cumpărat-o în anii 1960 și a renovat-o, așezată pe malul lacului Léman, cunoscut și ca lacul Geneva, din Elveția. Ferma, numită după cuvântul în limba franceză care înseamnă „liniștit“, și pământurile ei fertile se aflau în satul elvețian Tolochenaz și ambele au devenit locul unde Audrey își putea găsi tihna ce s-a dovedit esențială sufletului ei. Dacă voia să mediteze, nu trebuia decât să privească spre sud, dincolo de munții mai puțin înalți ai Elveției, pentru a zări în depărtare imaculatul și strălucitorul vârful Mont Blanc. Atâtea aspecte din viața acestei femei stârneau curiozitatea oamenilor. Pe la mijlocul anilor 1980, publicul era dornic să afle, de exemplu, ce ar fi putut să o facă pe enigmatică Audrey Hepburn să își iasă din fire.

Agentul literar Switfy Lazar i-a trimis lui Audrey o scrisoare de trei pagini prin care își exprima dorința de a o reprezenta, iar editorii i-au făcut oferte prin Frings, pentru *Povestea mea, de Audrey Hepburn*, după cum a spus ea unui reporter: „Știți, cartea supremă“. Dar oare Audrey chiar lua în calcul posibilitatea de a-și face publică viața plină de răni? Pe când avea cinci ani, ambii părinți au devenit susținători ai salvatorului Germaniei, Adolf Hitler, și au trimis-o pe Audrey în Olanda, la rude, apoi au călătorit la München pentru a-l

întâlni pe Führer. Curând după aceea, tatăl lui Audrey s-a despărțit de baroana olandeză Ella van Heemstra, mama lui Audrey, pentru a se pune în slujba imperiului german în plină ascensiune. Mama ei a menținut legăturile cu simpatizanții naziști timp de încă opt ani, iar toate acestea au devenit secrete adânc ascunse în inima lui Audrey pentru tot restul vieții. Oare ar putea ea să împărtășească aceste amintiri întregii lumi printr-o carte de memorii?

Ar putea ea oare să povestească deschis despre ce a simțit pentru primii bărbați pe care i-a iubit – William Holden, John F. Kennedy și alții care au fost cuceriți de farmecul ei de-a lungul anilor? Cum ar putea să vorbească despre căsătoria cu Ferrer, despre certurile lor și trădările lui? Sau despre a doua căsătorie cu italianul Andrea Dotti, despre suferințele aduse de această căsătorie și despre eșecul ei? Ar putea vorbi despre durerea provocată de pierderea sarcinilor? Nu, bineînțeles că nu ar putea să le pună pe hârtie. Pentru unii, genul acesta de exercițiu ar putea fi un proces de catarsis; însă pentru Audrey nu ar însemna decât o redeschidere a rănilor, o reîntoarcere la agonie. Ea și-a câștigat reputația de a fi extrem de discretă, din motive cât se poate de întemeiate.

Frings continua să îi trimită scenariii. Ea le răsfoia cum le primea, le citea pe cele care îi stârneau curiozitatea și le găsea: „plictisitoare înainte de toate. Niciunul nu este distractiv. Nu că ar trebui să fie pline de momente comice, dar ar trebui să aibă ceva consistent, ceva care să îți placă, ceva din care poți face un lucru bun. Nu mă interesează cât de scurtă e scena“.

Cu altă ocazie, a spus: „Oamenii sunt înclinați să îmi trimită scenariii unde personajele sunt prea tinere. Mi-ar plăcea să fac un film cu Michael Caine sau Michael Douglas – actori care au stil, dar nu fac un caz din asta“.

Introvertita Audrey își iubea viața din Toiochenaz, satul de pe malul lacului Léman. Iubea casa, grădinile întinse, cu fructele,

legumele și florile lor. Îi iubea pe cei patru „copii” Jack Russel ai ei: Picciri – un cățel cu picioare lungi, salvat de socrul lui Audrey, Jacky – faimosul urmăritor de pisici, Penny – bodyguardul personal al lui Audrey, și Tuppy – un cadou de la Audrey pentru un iubit de-al ei, actorul olandez pensionat Robert Wolders – primul câine de care acesta a avut vreodată grijă. Lui Audrey îi plăcea să meargă la piața din sat de două ori pe săptămână. Și se bizuia pe prietena ei cea mai bună și veche de 25 de ani, Doris Brynner, care locuia mai sus, pe deal.

Despre anii 1980 Audrey obișnuia să spună: „O să sune groaznic de plictisitor, dar să vedem: Ideea mea despre rai înseamnă Robert, copiii – nu îmi plac despărțirile –, câinii, un film bun, o mâncare bună și un canal bun de televiziune – toate adunate la un loc. Sunt foarte fericită când se întâmplă să le am pe toate”. Dar!

Dintotdeauna o fire practică, Audrey și-a dorit mereu să aibă suficienți bani pentru a putea avea grijă de băieții ei, Sean și Luca. Îi cumpărase lui Sean și soției sale, Marina, o casă pe dealurile din Hollywood drept cadou de nuntă, în decembrie 1985, întrucât Sean era deja independent și avea succes în industria cinematografică. Pentru Luca, micul ei „șoarece de bibliotecă” devenit un adolescent plin de energie, Audrey voia o educație bună. Și, Doamne ajută, în ciuda eșecului filmelor în care a jucat după revenirea ei pe ecrane, o mică parte din ea tânjea după entuziasmul unei producții de la Hollywood, după călătorii în locuri precum Roma, Paris sau Congo și după toată provocarea pe care o implica o asemenea producție. Da, îi era dor de provocarea unui rol bun, spumos, fie că era vorba despre o călugăriță cu probleme, o fată excentrică sau o posibilă victimă oarbă. Îi era dor să fie în centrul atenției, să fie îmbrăcată în haine superbe și să strălucească precum o operă de artă, așa cum o considera întreaga lume că este. Îi era dor să studieze un scenariu și să noteze atent pe margine, cu scrisul ei îngrijit, fiecare nuanță a scenei sau a personajului. Îi era dor de locul acela plin de entuziasm și

devotament al unei echipe de producție, de a fi parte a unei familii cinematografice unite. Îi era dor de figura paternă impunătoare a regizorului – fie că era vorba de Blake Edwards, Billy Wilder sau Stanley Donen. „Ceea ce regizorii mei au avut în comun este faptul că m-au făcut să mă simt foarte sigură pe mine“, a mărturisit ea, „m-au făcut să mă simt iubită“. Pentru Audrey Hepburn iubirea a contat întotdeauna. Oriunde a zărit-o, a urmat-o.

Și totuși, realitatea a devenit mai dură – dacă rolurile s-au dovedit dificil de obținut atunci când avea deja 40 de ani, ce speranță mai putea ea avea în 1985, într-o industrie cinematografică obsedată de tinerețe, unde fiecare rid scădea numărul de roluri oferite? Audrey se lamenta: „Cu cât îmbătrânești, cu atât mai mult trebuie să te resemnezi că nu mai primești roluri sau că trebuie să accepți unele neimportante sau care te sperie“.

I-a spus odată unui reporter: „Pe măsură ce trec anii, observi schimbările care se petrec cu tine, dar trebuie să accepți acest lucru – toată lumea trece prin asta. Nu pot să joc toată viața mea numai roluri principale. De aceea mi-ar plăcea la nebunie dacă mi s-ar oferi roluri secundare puternice în viitor“.

În cele din urmă, un proiect cu un rol secundar puternic chiar a entuziasmat-o – un roman scris de prietenul ei Dominick Dunne, *Cele două doamne Grenville*, era transpus într-o miniserie de Lorimar pentru NBC, iar ea a considerat rolul matroanei din societatea newyorkeză, Alice Grenville, ca venindu-i mânășă. Alice trece prin drama de a-și vedea fiul ucis de către soția lui, Ann, pe care Alice o ura. Dar Alice o protejează pe Ann de dragul imaginii numelui de familie. Spumos! Era, credea Audrey, ceva care o putea captiva. Un rol care i-ar fi făcut plăcere să-l joace.

Audrey l-a sunat pe Kurt Frings la Beverly Hills și l-a pus la treabă. Joi, 11 iulie 1986, un titlu de ziar din Statele Unite o declara pe Audrey în cursă pentru rolul lui Alice Grenville. Din păcate, Bette

Davis și Claudette Colbert își manifestaseră și ele interesul. Audrey s-a întristat. În comparație cu aceste două vedete de la Hollywood, actrițe mari, cu realizări extraordinare, se considera o greutate de 45 de kilograme fără valoare.

„Mama nu se lua în serios, a spus Sean. Ea obișnuia să spună: Iau în serios tot ceea ce fac, dar nu mă iau pe mine în serios.“

În cele din urmă, Colbert a primit rolul, dar conexiunea cu Lorimar avea să aducă roade. Producătoarea Karen Mack, o absolută a Lorimar, l-a abordat pe Frings cu tonicul de care avea nevoie Audrey – o comedie romantică polițistă cu titlul provizoriu: *Aici un hoț, colo un hoț*. Într-o frază – iar la Hollywood se cumpărau și se vindeau concepte bazate pe o frază – acest film era „*Șarada întâlnește Idilă pentru o piatră prețioasă*“. Un avantaj era faptul că Audrey nu ar juca rolul unei mame. Personajul ei ar fi cel al unei baronese strălucitoare și pianistă, devenită hoață de înaltă clasă, implicată într-o aventură sălbatică care se desfășoară în sud-vestul american. Iar producția ar dura o lună, ceea ce însemna că Audrey se putea întoarce la Tolochenaz înainte de sezonul rece. Singurul dezavantaj: *Aici un hoț* urma să fie o producție de 100 de minute creată pentru televiziune și nu pentru marile ecrane, fapt compensat de un salariu de 750 000 de dolari și de ideea că Liz Taylor făcuse saltul în televiziune și și-a extins cariera – poate că și Audrey ar fi putut face la fel.

„Dacă tot aș vrea să fac ceva, aș vrea să fac ceva vesel“, a spus ea presei. „Există atât de multă tensiune în lume și în viețile noastre și atât de mult stres și atât de multă nefericire în jurul nostru, iar o mare parte apare și pe marile ecrane și în televiziune. Nu condamn chestiunea asta. Cred că trebuie făcute și lucruri serioase, dar, în mod egoist, aș vrea să mă distrez dacă ar fi să lucrez din nou.“

Întrebarea era cine ar putea să joace alături de Audrey în producția care anunța revenirea ei. Cine ar putea pași alături de ea în recenta ei obsesie legată de televiziunea americană, ceva ce ea disprețuise

cândva și acum îl considera ca fiind captivant, în ciuda handicapului de a avea doar șase canale de televiziune în zona Genevei. „Noi nu avem cele 99 de posturi de televiziune pe care le aveți voi aici“, îi spusese ea unui reporter în timp ce vizita Statele Unite. Serialul ei preferat, până să fie anulat, cu doi ani în urmă, era *Detectivii Hart*, cu Stephanie Powers și Robert Wagner în rolurile principale.

„Mama nu a pierdut niciun episod, fie că se afla la Roma sau în Elveția“, a spus Luca.

„Am văzut toate episoadele din *Detectivii Hart*, a spus Audrey. Cred că a fost cumpărat foarte repede în Europa. Eu l-am văzut în italiană, în franceză, în spaniolă. Mi-a plăcut la nebunie.“

Robert Wagner, poreclit RJ, fusese membru al unui club exclusivist¹ din Gstaad, supranumit *Hollywood la munte*, alături de David Niven, Roger Moore, Julie Andrews, soțul ei, Blake Edwards, și multe alte staruri și care o avea ca maestră de ceremonii pe Doris Brynner. Se reuneau adesea la hotelul exclusivist Olden din Gstaad, pentru a întâmpina Anul Nou și pentru a schia, ceea ce însemna că Audrey și RJ se cunoșteau deja de mult timp. Acum, cel mai recent serial de televiziune al lui Wagner, *Lime Street*, fusese întrerupt după ce Samantha Smith, actrița în vârstă de 13 ani care juca rolul fiicei sale în serial, pierise alături de tatăl ei într-un accident de avion. Tragedia părea să îl urmărească pe RJ – trecuseră mai puțin de cinci ani de la moartea prin înecare a lui Natalie Wood –, iar acest lucru a scos la iveală instinctele materne ale lui Audrey.

Hepburn a întrebat-o pe producătoarea filmului *Aici un hoț, colo un hoț*, Karen Mack, dacă Wagner ar putea să joace alături de

---

¹ În limba engleză *rat pack*, expresie ce desemnează un club format din mai mulți prieteni apropiați, cu referire la clubul de șobolani original, format din personalități precum Frank Sinatra, Dean Martin, Sammy Davis Jr., Joey Bishop, Peter Lawford (cumnatul lui John F. Kennedy) și Norman Fell. Grupul avea spectacole adesea în Las Vegas, Nevada, și a contribuit la reputația orașului ca destinație de divertisment de prim rang. (n.tr.)

ea – până la urmă, tocmai jucase alături de Liz Taylor în acel film de televiziune și se spunea că producția avusese succes.

„Am fost flatat – foarte flatat“, a spus Wagner când a auzit de propunerea lui Hepburn. „Am spus: arată-mi unde să merg la machiaj și hai să începem!“

Producția a accelerat și s-a desfășurat de-a lungul lunii august 1986. În timp ce Luca se afla în Sardinia, alături de familia Dotti, Audrey și Robert Wolders, „Robbie“ al ei, s-au aventurat împreună în acest proiect, filmând la Hollywood, San Francisco, în munții Dulce Agua din sud-vestul Palmdale, California, și la studiourile de film Old Tucson din deșertul de la vest de Tucson. Vara a fost toridă pentru producția mobilă, în fiecare zi, așa cum numai vara în deșertul sud-vestic poate fi.

„Știi cât de cald a fost în fiecare zi în care am lucrat?“, i-a spus Audrey lui David Hartman într-un interviu pentru *Good Morning America*, filmat în februarie anul următor în Gstaad. „41 de grade la umbră. Asta înseamnă să muncești. Vreau să spun că aveam jumătate de oră pentru prânz, timp în care abia reușeam să mâncăm, să ne refacem machiajul și apoi să ne întoarcem în soarele arzător.“

Profesioniști cu o experiență de 35 de ani în spate, Hepburn și Wagner au îndurat totul, parțial pentru că – a declarat RJ – „este un scenariu minunat“. A făcut această declarație de mai multe ori în diverse interviuri din timpul producției sau după aceea, de parcă își dorea să fie adevărat. La 56 de ani, era cu jumătate de an mai tânăr decât Audrey și se lansase în vechile studiouri 20th Century Fox, în timp ce Hepburn lucra pentru Paramount. Amândoi fuseseră educați, de la începutul carierei lor, cu privire la ce să spună presei despre un film și cum să o spună. Dar scenariul filmului *Aici un hoț, colo un hoț* dădea impresia din toate punctele de vedere că a fost făcut în mare grabă, iar produsul final nu părea altceva decât o improvizație.

Audrey a abordat metoda paharului plin pe jumătate și a numit scenariul „o glumă, o distracție“. Mai puțin optimistă, criticul Judy

Flander le-a spus cititorilor ziarului *United Feature Syndicate*, la difuzarea filmului, șase luni mai târziu, sub titlul *Dragoste între hoți*, că materialul nu era altceva decât „o încercare jalnică de a duplica acele filme sofisticate din anii '30 sau '40, în care se aprindeau scânteii între actorii din rolurile principale“.

Audrey fusese deprinsă cu relația intimă dintre o actriță și regizorul filmului – un artist înțelept, capabil să extragă interpretarea din mintea și corpul ei, folosind toate mijloacele de comunicare, fie prin râs sau îndrumare delicată, înduplecare sau furie și frustrare de-a dreptul. Acestea toate aveau ca sursă legătura profundă cu regizorii anteriori, care îndepliniseră deseori rolul de figură paternă pentru ea. De data aceasta, regizorul era Roger Young, în vârstă de 44 de ani, care își începuse cariera în televiziune ca editor și ajunsese să regizeze seriale precum *Magnum P.I.* și *Lou Grant* înainte să lucreze cu prietenul lui, Tom Selleck, în lungmetrajul *Lassiter*, în 1984.

Audrey a fost punctuală, și-a memorat replicile și a avut succes din toate punctele de vedere, dar natura neglijentă a producției – montează aici, filmează, strânge decorul! – i-a amintit ce învățase când filmă *Robin și Marian* pentru Richard Lester: fabrica de vise de altădată a dispărut. La Paisible, Luca și viața ei din Elveția păreau la un ocean distanță – pentru că așa și erau. Din fericire, ea s-a ancorat în prezent și a putut stoarce un strop de bucurie din această experiență și să se simtă vedeta de la Hollywood încă o dată, trăind o lună înconjurată de lumini, entuziasm și de toată forfota unui film în lucru și-a oamenilor care munceau să-l producă, de la regizorii secunzi până la cei care asigurau machiajul, maeștrii de lumini și asistenții secunzi. Cu toții au lucrat din greu pentru a crea o impresie bună și pentru a avea o șansă la următoarea slujbă, oriunde i-ar fi dus aceasta.

Filmările progresau de-a lungul zilelor în diverse locații din deșert, cu la fel de mult praf și sudoare, care s-au dublat la reconstruirea tărâmului mitic Yaruba. Era un film de acțiune, cu foarte multe

montaje și scene intense de fugă, pentru a evita gloanțele și pe băieții răi, în care efortul și stresul îi topeau kilogramele lui Audrey zi de zi, în detrimentul sănătății ei și al calității produsului final.

Scenele de început și de final au fost filmate în ultima etapă, în San Francisco, unde clădirea primăriei servea drept sala de concerte din Yaruba. Producția într-o clădire a administrației publice necesita ca filmările să aibă loc în afara orelor de program, în acest caz, la ora 1.00 noaptea. Acolo, Audrey s-a simțit stânjenită pe platoul de filmare, când, în rolul ei de pianistă, a purtat o rochie de seară Givenchy neagră și a pășit spre un pian mare în fața a 100 de figuranți pentru a oferi un recital de pian simulat.

Wagner a spus: „În momentul în care ea a apărut pe scenă pentru a susține concertul în ipostaza de pianistă, cu toții s-au ridicat în picioare și au aplaudat-o timp de trei minute. La ora aceea! Ea se comporta foarte frumos cu toată lumea și crea o atmosferă pozitivă în jurul ei“.

Totuși, după câteva săptămâni de producție nebună, Audrey știa foarte bine cum arăta de fapt – epuizată, subnutrită, mai îmbătrânită decât cei 57 de ani pe care îi avea și în niciun caz nu se afla la înălțimea rochiei Givenchy care scotea la vedere un umăr osos. Cumva, în timpul în care își crescuse copiii departe de lumina reflectoarelor, pentru public ea se transformase într-un soi de legendă, care merita aplauze la scenă deschisă din partea figuranților și a echipei de filmare, iar lucrul ăsta i se părea ridicol. Chiar mai mult decât ridicol, de fapt, stânjenitor. Se simțea expusă, precum falsul lui Cellini din filmul *Cum să furi un milion*. Așa se simțea mereu, uneori mai mult, alteori mai puțin, precum un fals atrăgător.

Apoi, după ce și-a schimbat rapid costumația cu o altă rochie Givenchy, fără bretele, a filmat scenele de final, părând slăbită și epuizată după „marșul morții“ prin deșert.

– Sunt teribil de critică cu mine însămi, i-a spus lui David Hartman în timp ce discuta acel moment de aplauze la scenă deschisă din San

Francisco. Nu-mi place ce văd și de aceea a fost mereu un miracol pentru mine, pentru că, dacă am avut succes, asta înseamnă că oamenii văd ceva ce eu nu pot vedea.

Cât ai clipi din ochi, totul se terminase, iar ea și Robbie erau la reședința La Paisible, plimbându-și câinii. În Elveția era septembrie și, după cum descria ea, „sunt fructe de cules, dulceturi de făcut și legume de pregătit pentru iarnă... Ziua trece foarte repede“. Luca s-a întors din vacanța din Sardinia și apoi a plecat pentru începutul școlii.

Neliniștea de la începutul anului a fost înlocuită de deziluzie și epuizare odată cu încheierea producției filmului. Își imaginase acel noiembrie al vieții ei așteptând-o undeva în viitor cu nimic altceva decât plimbări lungi și cumpărături la piață. Într-un fel sau altul, Audrey rămăsese fără o slujbă, o realitate care avea o singură problemă: Audrey Hepburn se simțea încă tânără și plină de viață și își dorea foarte mult un scop pe care să-l urmeze, ceva care să o inspire, fie pe platourile de filmare, fie în afara lor. Deja văzuse și făcuse totul – luptase contra naziștilor, câștigase premii, purtase cele mai frumoase ținute, călătorise mult și își trăia visul de a crește copii. Nu urcase pe vârful Mont Blanc, dar, într-un anume fel, își câștigase propriul ei Mont Blanc; îl obținuse ingenios în propriul ei beneficiu, ca pe un lucru frumos în zarea liniștită. Acum chiar avea o relație amoroasă cu Robbie. Dar, apropiindu-se de vârsta de 58 de ani, Audrey simțea că mai e un zmeu de doborât și, astfel, devenea și mai neliniștită. Audrey Hepburn avea nevoie de o misiune.